

Zaterdag 28 april 1917 – ochtendeditie

Generaal Tombeur.

Havre, 27 april. Generaal Tombeur, de overwinnaar van Tabora, is in Frankrijk aangekomen.

De Belgische regering plant tegen 2 mei een groots huldebetoon. De regeringen der geallieerden zullen afgevaardigden daarheen sturen. Ook koning Albert zal vertegenwoordigd zijn. De generaal zal door de koning ontvangen worden.

Tegenspraak. Van Duitse zijde deelt men ons mede:

“Volgens een in het avondblad van de Nieuwe Rotterdamsche Courant van 20 april jl. opgenomen bericht, dat ook door andere Nederlandse bladen is verspreid, zouden bij Cadzand 500 à 600 Duitse zeesoldaten en landstormplichtigen een poging tot gezamenlijke desertie hebben ondernomen. Daarbij zou het tot een treffen zijn gekomen tussen de deserteurs en een tweehonderdtal van machinegeweren voorziene uhlanen, die te hunner achtervolging waren uitgezonden. Dit bericht is geheel onjuist. Er hebben geen gevechten plaats gevonden, evenmin zijn troepen gealarmeerd, terwijl ook van desertie of pogingen tot desertie geen sprake is.

Onze correspondent te Havre seint, dat koning Albert de eerste medailles van koningin Elisabeth ter beloning voor werkzaamheden in rechtstreeks verband met de oorlog, aan prinses Clementine van België, zijn nicht, en de hertogin van Vendôme, zijn zuster, heeft verleend.

Zaterdag 28 april 1917 – avondeditie

Bij Winterswijk zijn gisteren over de grens gekomen 2 Belgische en 5 Franse ontvluchte krijgsgevangenen.

Vrij België bevat een artikel van Frans van Cauwelaert: Amerika en België getiteld. Wij ontlenen er de volgende stukken aan.

De intrede van Amerika, aan onze zijde zal, naar wij verhoppen, de taak van onze regering in ernstige mate vergemakkelijken. Amerika, tot de strijd door de Duitse overmoedigheid uitgedaagd, heeft hem tenslotte aanvaard, omdat zijn eer als grote vrije natie geen verdere toegeeflijkheid kon dulden, maar het wil, evenals wij, in deze rechtloze oorlog alleen het beginsel van de onschendbaarheid der internationale rechtsverdragen doen zegevieren. Het doel, dat België als voorganger onder de kleine natiën met zijn bloed heeft gewijd, wil Amerika als standaarddrager onder grote democratische volkeren met zijn macht helpen verzekeren.

Men kan het als zeker beschouwen dat Amerika, evenals wij, er bezorgd om zal zijn, zijn juridische zelfstandigheid naar buiten te kenmerken. Reeds is er in de Verenigde Staten op gewezen dat een voorstel tot formele aansluiting bij de Entente en tot ondertekening van het Verdrag van Londen bij de Amerikaanse volksvertegenwoordiging geen bijval zou genieten en dat van president Wilson geenszins te verwachten is, dat hij daar ooit het initiatief toe zou willen toenemen.

Aan het slot van zijn artikel schrijft van Cauwelaert:

Nu Amerika partij heeft gekozen en zowel het Chinese rijk als de Zuid-Amerikaanse republieken hun sympathieën officieel hebben voorbehouden voor de machtsgroepering, tot welke wij behoren, kunnen wij getroost die toekomst tegemoet zien. Amerika zal bij de bepaling der nieuwe economische orde meespreken en de daaruit

groeïende handelsovereenkomsten zullen wereld-overeenkomsten zijn, waar wij veilig kunnen toe behoren.

Het is nu zaak van onze regering om het daarheen te leiden dat de bijzondere verhouding, die tussen Amerika en België bestaat, met scherpe zin kan bepaald en met vooruitzicht kan ontwikkeld worden. Dat zij steeds op Amerika met volledig vertrouwen het oog heeft gericht, is reeds in de eerste dagen van de oorlog gebleken door het zenden van een bijzondere missie om bij President Wilson de afschuwelijke oorlogsmethoden van Duitsland te gaan aanklagen en jongstleden door de uitgesproken verwachting van Amerika's steun naar aanleiding van Wilson's vredesnota. Amerika had immers voor ons de laatste toeverlaat kunnen worden en de open sympathie en bescherming welke het aan de belangen van onze bevolking steeds heeft geschonken gaven ons alle recht om te hopen dat, zo de nood dat had gevergd, Amerika zijn invloed in elk geval zou hebben gebruikt voor onze bevrijding.

De voorzienigheid heeft nu Amerika onmiddellijk aan onze zijde geplaatst en ons eindelijk gezegend met de rustige zekerheid, dat er voor ons opnieuw goede dagen zullen komen.

België.

Dr. van de Perre zet in Vrij België zijn mededelingen over de alcoholplaag in België voort. Wat het bierverbruik betreft, komt dr. van de Perre na een berekening, die hij vergelijkt met een berekening van dr. J. Bertillon, tot de conclusie, "dat het bierverbruik overdreven en niet zonder gevaar is. Deze berekening bracht me tot dat besluit. Ik heb zelfs lang gemeend, dat men geen maatregelen hoefde te nemen tegen het bierverbruik. Thans denk ik er anders over."

Voor het gebruik van sterke dranken berekent dr. van de Perre, dat er een vermindering in het verbruik is sinds 1905 en 1911: "Dat is bemoedigend. Maar de uitslag mag ons niet verblinden. Denkelijk is die uitslag te danken aan de strijd tegen het alcoholisme door de verschillende bonden. Maar, al heeft die strijd zeer veel goeds in, toch bereikt hij gewoonlijk enkel dezen, die alcohol in zeer kleine hoeveelheid verbruiken. De zwakken, de voorbeschikten ontsnappen aan de invloed van die strijd. En tot hun bescherming moet de wet handelen. We doen het wel voor de Kongolezen. Waarom niet voor de Belgen?"

Omtrent het wijnverbruik zegt dr. Van de Perre, dat dit sinds 1860 is verdubbeld, terwijl de bevolking van België slechts met een derde vermeerderde. Vergeleken met het wijnverbruik in andere landen, bekleedt België een eervolle plaats. Dr. van de Perre schrijft:

"Herleiden we de hoeveelheid wijn tot alcohol.

In 1910 verbruikte België 491.740 hl., die, de wijn berekend aan 10°, 49.147 hl. zuivere alcohol, of 98.348 hl alcohol aan 50° vertegenwoordigen, tegen 651.250 hl. onder vorm van bier en 388.025 hl. onder vorm van sterke dranken.

Wat is de betekenis in de strijd tegen het alcoholisme?

Indien de hoeveelheid alcohol onder vorm van wijn niet zo groot is per inwoner gerekend, daaruit mogen we niet besluiten, dat het alcoholverbruik gevaarloos is. Immers de wijn wordt door een zeer klein getal inwoners verbruikt en daardoor is het verbruik per hoofd nog groot. Het is ontegensprekelijk, dat veel Belgen alcoholziek worden door wijnverbruik.

Het alcoholisme willen bekampen, met bier en sterke dranken door wijn te vervangen is dus charlatanisme, des te meer dat goedkope wijn dikwijls vervalst is en dus schadelijker wordt.

De invoer van wijn als volksdrank heeft dit ander gevaar – wat in Frankrijk bewezen is – dat telkens er een crisis komt in de wijnkweek, het verbruik van sterke dranken toeneemt. Dit feit versterkt de waarheid van de spreuk: wie drinkt, zal drinken. Maak de werklieden gewoon aan het drinken van wijn, dus aan het verbruik van alcohol onder de vorm van wijn en de drang om steeds meer en meer alcohol te drinken zal van hen meester worden. Ook verklaren de dokters van de gestichten voor geesteszieken in Frankrijk, dat het alcoholisme door wijnverbruik meer verspreid is dan het alcoholisme door sterke dranken verwekt.”